МІСІОНАР

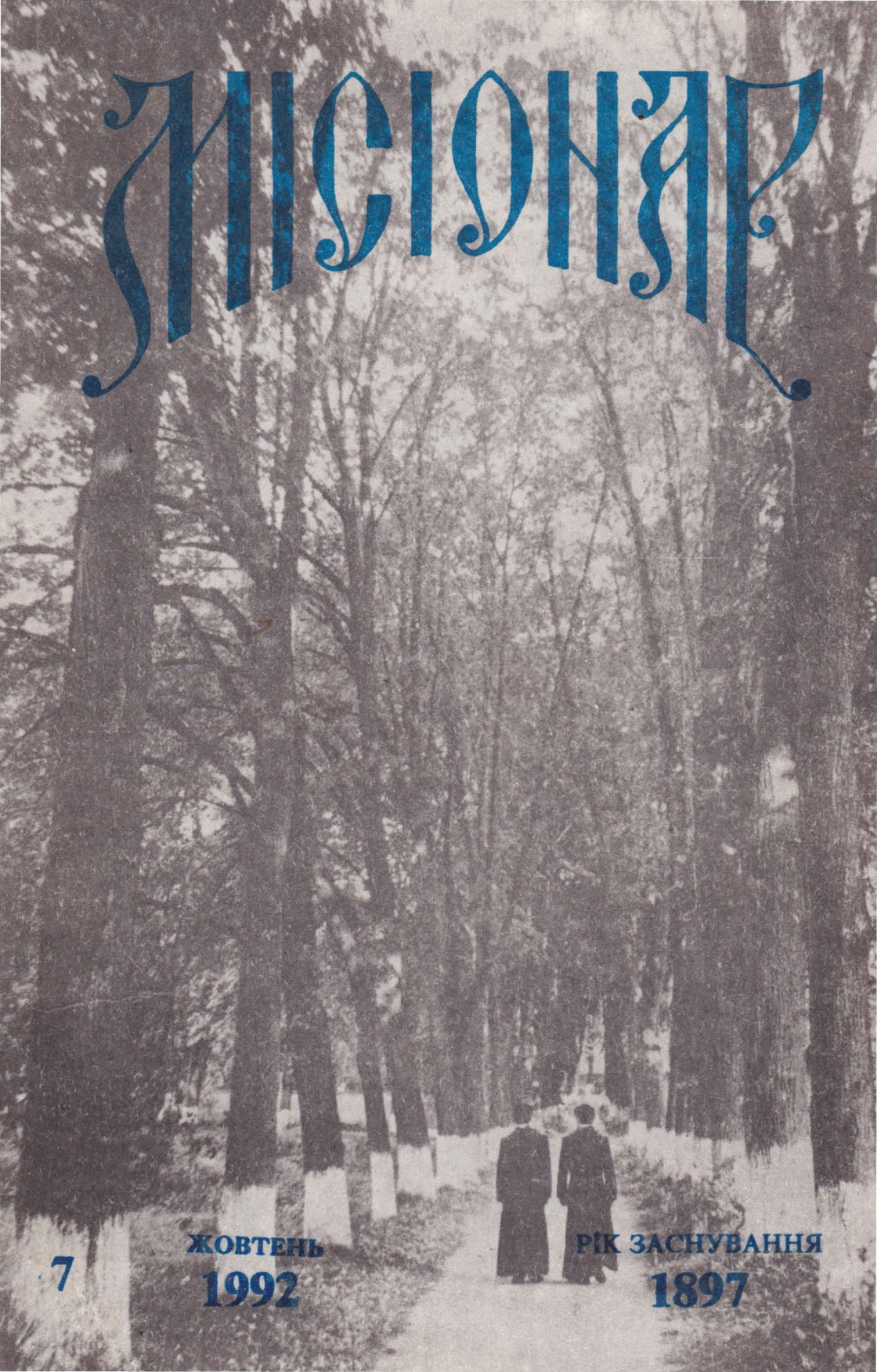

7

ЖОВТЕНЬ
1992

РІК ЗАСНУВАННЯ
1897

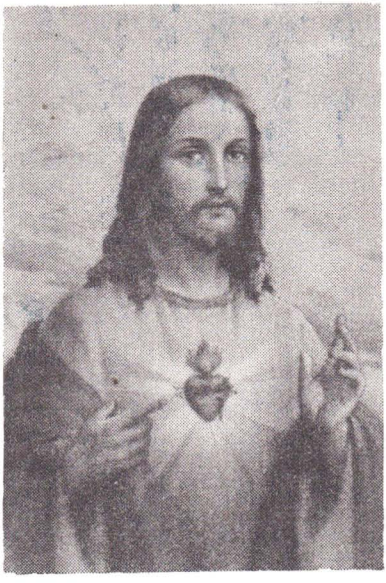

О, Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ.

О, божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміренням, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш в Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й терпіння нинішнього дня у випагороду за всі зневаги, образи і кривди завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святішого Отця Папу римського, за святу Церкву, за навернення грішників і у всіх намірениях Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву і Україну!

Святий Йосифе Покровителю і Заступниче приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас.

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколас, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ

Загальне: Щоб мужчини і жінки Південної Америки через нову євангелізацію втішались багатими користями відкуплення Христа Спасителя.

Перша проблема духовного життя в Південній Америці - це поширення сект із Північної Америки, які володіють великими фінансовими засобами. Друга проблема - політичні і соціальні зміни. Світ став затісним, і це, що відбувається в Європі швидко стає відомим цілому світові. З кінця п'ятдесятих років Південна Америка входила в абсолютно інший світ конформізму, де панували європейські ідеали. Люди масово залишали села, як середовище бідності і відсталості, а переселялись у міста. Міста швидко росли, але не були готові прийняти таку велику кількість утікачів.

Як і в часи колонізації, так і тепер Церкві бракує сил, щоб євангелізувати цей людський простір. Тепер перед новими суспільними проблемами Церква не знаходить сил, щоб їх розв'язати.

(Закінчення на 12 стор.)

МІСІОНЕР
Пресвятого
Ісусового Серця

СВЯТО ПОКРОВА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Велика є наша земля. А на цій землі багато народів. А серед цих народів мільйони людей проказують кожного дня різними мовами слова святого поздоровлення: "Радуйся, обрадування!"

Ми знаємо, що цим поздоровленням побожні християни з сердечною любов'ю величають Пресв. Діву й Богородицю Марію. Вони вірять, що Пресв. Богородиця, то Непорочна Дівиця, Мати Божого Сина й нашого Спасителя, Ісуса Христа; що Вона з душею й тілом була взята до неба, де біля Свого Сина царює як небесна Цариця, Владарка Божої ласки й Заступниця всіх християн; вони люблять Її в Бозі більше, ніж усіх ангелів і людей, тому з цієї любови, а водночас і в надії на Її небесну поміч у всіх потребах, підносять кожного дня свого духа до цієї небесної Матері, Цариці й Заступниці та вітають Її тим святим поздоровленням, що ним перший раз привітав і звеличив Її архангел Гавриїл у часі св. благовіщення.

Між звеличниками Пресв. Діви Марії є мільйони й нашого українського народу. З того часу, як за щасливим почином св. княгині Ольги й св. князя Володимира, наш руссько-український нарід став навколішки перед Ісусом Христом, по всій нашій українській землі гомонить пісня слави й любови також і на честь Христової Матері Марії. Величаючи Її, наш нарід одночасно благає в Неї опіки й помочі в різних хвилинах і потребах цього земного життя.

І добре робить наш нарід, що так загально, безперервно й сердечно почитає Пресв. Богородицю Марію, бо це зробив насамперед сам Бог. Ще людей не було на світі, ще й світу не було, а вже предвічний Бог думав про Пресв. Діву Марію, щоб вибрати Її на Матір Спасителя, створити Її чистою без первородного гріха, обдарувати Її надзвичайними ласками та вивищити понад усіх людей і ангелів, щоб Вона була перша по Бозі. А що Бог від віків постановив, те в своєму часі сповнилося. Коли ж Бог так прославив Марію, чи не повинні люди йти за Божим почином і прикладом? Коли Пресв. Богородиця, є для Бога наймилішою Дочкою, для Божого Сина найдорожчою Матірю, а для Святого Духа найкращою Свяги-

нею, чи ж не повинні й люди мати Пресв. Діву Марію за свою небесну Матір і Царицю та прославляти Її щирим серцем, як першу по Бозі?

На таку прославу й любов Пресв. Діва Марія й Сама славно заслужила Собі. Марія гідна найвищої прослави в Бозі, бо Вона найсвятіша з усіх людей і всіх ангелів. Вона не тільки не мала первородного гріха, але й іншого ніякого ніколи не зробила ні ділом, ні словом, ні навіть однією думкою. Життя Марії, то сама святість, любов до Бога і до всіх людей. Коли ж Марія найсвятіша з усіх людей і достойніша навіть від небесних Херувимів і Серафимів, то чи не повинні ми цю найдостойнішу Особу любити й прославляти найкращою прославою в Бозі?

Але Марія не тільки пресвята, і тому гідна найбільшої по Бозі любови й прослави: Вона одночасно й найбільша наша по Бозі Добродійка. З великої любови до нас, Вона погодилася стати Матір'ю Божого Сина та породила нам Спасителя наших душ, щоб за Його ласкою й поміччю ми могли бути вічно щасливі. Ніхто інший, по Ісусі, не прислужився стільки нашим дўшам, що Пресв. Богородиця Марія, тому годиться, щоб ми найбільшу по Бозі свою Доброчинницю любили й величали кожного дня, якнайкраще зможемо.

При цім треба нам пам'ятати ще й те, що коли Пресв. Діва Марія зродила нам Христа, а опісля відвела Його на Голгофту, щоб він там віддав своє життя для спасіння наших душ, то з цим вона не покінчила Свою доброчинну роботу для нас. Вона й досі молиться за нас, випрошує в Свого Сина Ісуса потрібні нам ласки та захороню є від лиха, як у це вірить український нарід, що цілі сторіччя молиться й співає: "Ти за всіх молишся, Предобра... Ти грішників з тяжкої муки через Свої спасаєш руки, не дай пропасти!" Сьогоднішнє свято Покрова Пресв. Богородиці є якраз славним засвідченням цієї безперервної доброчинности. Саме на те установила св. Церква те свято, щоб раз-у-раз пригадувати нам і виявляти Її небесну поміч для нас.

Було це в місті Царгороді, 903 року. На цісарську столицю напало вороже військо. Знайшовшись у безвихідному положенні, Греки в сердечному благанні звернулися за порятунком до Пресв. Богородиці. Божа Мати вислухала гарячих молитов затривоженого народу і видимим способом об'явила над ним свою опіку. У Влахернській церкві, що стояла в дільниці Влахерна над Чорним морем, з'явилася Божа Мати під час Литії в оточені св. ангелів, пророків і апостолів та серед молитви розпростерла над благаючим Її помочі народом свій рантух-шаль, на знак, що бере нарід під свою опіку і захоронить його від нещастя. Побачили ту чудесну з'яву св. Андрій Юродивий і його учень св. Епіфаній, які молилися за захорону міста від ворожого нападу. Коли Божі слуги розповіли все присутнім у церкві людям, вони з надією на опіку Божої Матері розійшлися повні радости додому. Незабаром після тієї з'яви грецьке військо перемогло і прогнало наїзників. На пам'ятку цієї події царгородський патріярх установив свято Покрова Пресв. Богородиці Марії, що його й ми перейняли від Греків і досі святкуємо дня 1 жовтня, тобто в день з'яви Божої Матері.

Русь-Україна мала нераз у Пресв. Богородиці ласкаву заступницю, про що досі переховалися різні оповідання. Одне з них зв'язане з обороною міста Теребовлі. Діялося це 1672 року. На наше українське місто Теребовлю, де був сильний мурований замок, напали Турки і хотіли здобути його. Коли ж наші вояки відбили всі ворожі наступи, тоді Турки підклали під мури міста міни, щоб висадити їх у повітря, здобути місто та промостити собі шлях у глиб краю. Побачивши себе в великій небезпеці,

позбігалися мешканці Теребовлі до замкової церкви і там цілу ніч провели перед чудотворною іконою Божої Матері на молитві, благаючи захорони від смерти й неволі. Божа Мати вислухала сердечного прохання нашого народу, бо коли вранці вибухли міни, то не розвалили мури міста, але звернулися на Турків. Цим счинили між ними такий переполох, що вони негайно відступияи від облоги Теребовлі.

Коли про це чудо довідався наш львівський єпископ Шумлянський, то переніс чудотворний образ Божої Матері з Теребовлі до Львова і вмістив його на вівтарі в катедральнім храмі св. Юрія. В день свята Покрова Пресв. Богородиці відбувався згодом у церкві св. Юрія відпуст, і тисячі нашого народу спішили перед чудотворний образ Пресв. Діви Марії, щоб віддати Їй честь, скласти подяку за одержані ласки та попросити собі опіки в Божої Матері на майбутнє.

На українській землі було колись поверх 150 таких місцевин, де були чудотворні ікони Божої Матері, як наприклад Почаїв, Гошів, Зарваниця, Кальварія, Крехів, Самбір. Туди раз-у-раз спішив наш нарід з любов'ю й молитвою до Пресв. Богородиці, щоб поклонитися Їй, або випрсити собі яку ласку. І Божа Мати рятувала своїх дітей, як наймилосердніша Доброчинниця, Мати й Заступниця перед Богом. І нас, Українців, і всіх своїх дітей із усіх націй. Люрд, Фатіма й інші подібні місцевини є славним цього засвідченням.

І ми робім так завжди, як Бог і люди. Коли Бог так дуже полюбив і прославив Пресв. Діву Марію, то й ми веселім серце цієї непорочної Діви своєю любов'ю й прославою. А коли люди щиро почитають Пресв. Богородицю та й раз-у-раз просять у Неї всякої помочі й опіки, то й ми звертаймось до Неї в своїх власних, родинних і національних, загальноцерковних і вселюдських потребах та кожного дня молитвою на вервиці, чи іншою довільною, благаймо в небесної Матері навіть найбільшої ласки для дочасного й вічного щастя. Молімся разом зі св. Єфремом:"Покрове і моя сило, поглянь на мою віру й одушевлену любов і, як Та, що бере участь у смутку і є могутня, прийми мою вбогу душу Своїм посередництвом і заступництвом та зроби її гідною бути по правиці в єдинородного Твого Сина та знайти спокій із Його вибраними й святими. Крім Тебе, нема в мене помічника й оборони. На Тебе покладаю всю свою надію й Тобою величаюся; через множество моїх гріхів і беззаконня не відверни Свого лиця від мене, Свого негідного слуги. В Тебе є добра воля і могучість, як у Тієї, що невисказано породила Одного з Трійці; є в Тебе чим пересвідчити і чим змилосердити. Є руки, що на них Ти невимовно носила Його; є груди, що ними Ти годувала Його; пригадай Собі пелени й усе виховання від дитячих літ. До того, що від тебе, додай іще те, що від Нього: хрест, кров і рани, що ними ми спасені й прославлені. Не позбавляй мене Свого заступництва, але завжди помагай, опікуйся мною і не оставляй мене. Ти маєш Своїм довжником Того, що сказав: Шануй свого батька і свою матір (Мат. 19:19); і Він, що хотів бути зарахований до слуг, тим більше заховає Свою заповідь і зробить те, що подобається Тій, що послужила Йому народженням у ділі спасіння. Тому Він радіє Твоїми заступництвами, вважає Твою славу Своєю власною і через затягнений довг сповняє Твої прохання. Тільки Ти не погорди мною негідним і невідповідність моїх діл нехай не перерве Твоє безмежне милосердя, - Богородице, сердечно бажане для мене ім'я."

Молімся отже і співаймо до останнього дня свого життя: Радуйся, радосте наша, покрий нас от всякого зла честним Твоїм омофором!

"СИЛА ВИХОДИЛА З НЬОГО Й УСІХ ОЗДОРОВЛЯЛА"

(Лк. 6, 17-19)

Майже щодня зустрічаємо людей, які обтяжені найрізноманітнішими хворобами, терпіннями та немочами; одним бракує здоров'я, іншим - хліба; комусь треба просторішого житла, іншим - любові, чи хоча б зичливості від тих, від кого сподіваються її отримати.

Коли хочемо наслідувати Христа, то під час таких зустрічей і нас стосується те, що було написане про Нього: "І ходив Ісус по всій Галилеї, навчаючи по їхніх синагогах, звіщаючи Добру Новину про Царство й виганяючи всяку хворобу і всяку недугу в народі". (Мт. 4, 23).

Було б великою помилкою, коли б ми не старалися зрозуміти людей, а чекали на когось іншого... Другою помилкою було б, коли б при зустрічі з тими, кому потрібна допомога, ми тільки навчали, радили чи наставляли, забуваючи про конкретну допомогу терплячим. Замало було б і цього, щоб ми їм тільки допомагали, занедбуючи їх повчити і з любов'ю з'ясувати, як терпляча людина може допомагати тим, хто очікує на її допомогу, як спромогтись, знаходячись у терпіннях, послужити іншим, їх потішити. Про це говоримо, бо часто трапляється так, що багато людей жебрає гроші чи людське співчуття, живучи за чужий рахунок. Цьому треба рішуче протидіяти, особливо через відповідне виховання.

Наука Євангелії, котру ми всі визнаємо, завжди була найкращим ліком на всі людські немочі. Вона дає силу їх побороти, багато з них уникнути та терпеливо і радісно зносити їх. В кожному окремому і конкретному випадку це євангельське навчання є повне динаміки і енергії, щоб дарувати терплячій людині мужність та оптимізм у всіх її стражданнях, чи потребах.

Якщо хочемо у наших щоденних зустрічах з людським терпінням наслідувати Христа, про якого написано, що виганяв всяку хворобу й всяку недугу, то вийдімо за рамки наших особистих інтересів, наших хвороб, терпінь, переживань та проблем до людини, яка чекає на нашу поміч і співчуття.

Ніколи не забуваймо, що поряд із нами терпить людина, не проходімо повз людське горе. Христос нашими руками прагне потішити, оздоровити і вилікувати кожну людину, яка знаходиться у терпіннях.

Вчімось від Христа, який казав: "Прийдіть до мене всі втомлені й обтяжені, і я облегшу вас". (Мт. 11, 28).

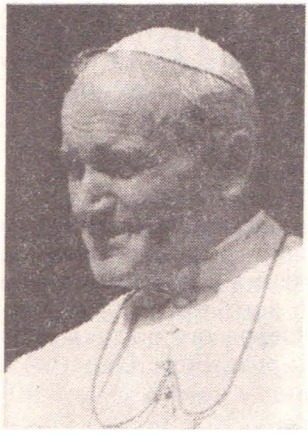

ПАПА ІВАН ПАВЛО II НАВЧАЄ

На загальній авдієнції 08.07.1992 р. Святіший Отець Папа Іван Павло II продовжував свої повчання про ієрархічну структуру Церкви. "Єпископи, - сказав Папа, - є наступниками Апостолів і керують Церквою по всьому світу, бо, за словами II Ватиканського Собору, "ця Божа місія, яку Христос доручив Апостолам, має тривати до кінця віків, тому що Євангелія, яку вони мають звіщати, є для Церкви на всі часи основою всього життя. Тому Апостоли в цій ієрархічно впорядкованій спільноті подбали про своїх наслідників. Вони, немов у завіщанні, переказали своїм безпосереднім співпрацівникам довершити службу та утвердити ними розпочате діло, доручаючи їм, щоб дбали про ціле стадо, в якому Святий Дух поставив їх пасти Церкву Божу" (Декрет про Церкву, Ч. 20). Тому, читаючи Апостольські Діяння і Послання Апостолів, довідуємось, як у Єрусалимі та в інших містах Апостоли вибирали собі співробітників для звіщання Євангелії та керівництва першими християнськими громадами. Святий Павло визнає, що Яків, Кифа та Іван, які вважались стовпами церкви, на знак єдності дали йому й Варнаві правиці, щоб вони йшли до поган (Гал. 2, 9). Отже, Петро-Кифа, якого Христос зробив своїм Намісником, Іван, - улюблений учень та Яків - брат Господній і Голова Церкви в Єрусалимі, посилають Савла, що згодом стане відомий як Павло, і Варнаву проповідувати Христа поганам.

Після Єрусалимського Собору Апостоли висилають до Антіохії,крім Савла і Варнави, ще двох: Юду, званого Варсавою, і Силу, щоб вони були проповідниками між братами (Діян. 15, 22). Згодом виникла потреба назначити ще інших співробітників. Тому Апостоли, "щоб місія, їм доручена, мала продовження і після їх смерті, вони, немов у заповіті, переказали своїм співробітникам довершити службу та утвердити ними розпочате діло."

Таке безперервне спадкоємство має своє підтвердження у творах перших християнських письменників: св. Климента, Тиртулуяна.

З цих свідоцтв довідуємося, що апостольське спадкоємство проявляється у двох вимірах: кермуванні і навчанні, бо, як каже Собор, "серед найголовніших повинностей єпископів є проповідь Євангелії. Вони кермують своїми повіреними помісними Церквами, як Христові намісники і посли. (Декрет про Церкву. Ч. 25)".

СЛОВО БЛАЖЕННІШОГО МИРОСЛАВА ІВАНА КАРДИНАЛА ЛЮБАЧІВСЬКОГО З НАГОДИ 100-ЛІТТЯ ЗАСНУВАННЯ ЗГРОМАДЖЕННЯ СЕСТЕР СНДМ

Щасливий цей народ, що праведників має, на яких може глядіти і ставити собі за приклад до наслідування. Сьогодні ми святкуємо пам'ять століття основання Згромадження Сестер Служебниць Непорочно Зачатої Пречистої Діви Марії і його праведного основника о. Пралата Кирила Сілецького, який саме перед сто роками поклав початки під розвій того Згромадження, яке ширить Боже Царство і чинить стільки добра серед синів і дочок всього нашого народу тут у нашій батьківщині Україні й по всіх наших поселеннях.

Ось слова другого праведника, ісповідника віри - Перемиського владики Йосафата Коциловського про о. Кирила Сілецького: "Це священник Богом даний нашій провінції. Людина ангельської доброти, простенька, покірна, любить все добре і поширює його всюди, куди може, без огляду на труднощі. Усіх ближніх, а передусім своїх парохіян, любить, як свою власну душу: працьовитий, сумлінний, скромний, убогий, здержливий, витривалий, готовий на все, чого вимагала б від нього Божа воля й Божа слава. Одним словом, це праведник, муж Божого духа, що дається нам як взірець християнського праведного, святого життя. Де душпастирює, всюди підносить своїх парохіян у релігійному і національному житті. Всюди дбає про красу Божих домів, основує братства тверезости, старається за матеріяльне піднесення парохіян, працює в читальнях, працює й пером... Найвизначішою його чеснотою - після любови Бога, це любов до своєї нації, своєї батьківщини, любов свого народу, цього між нашими ближніми найбільшого, найпершого нашого ближнього. Ця його любов була однак так сильно і так всебічно на Бозі основана, така чиста, така безкорисна, а така природна, що на неї, як на неземну перлу, мусіло зглянутись і Пресвяте серце нашого Спасителя і заплатило за неї щедро, не тільки йому самому, але і всім нам, бо дало йому - тому нашому галицькому священникові велику ласку стати основником двох, перших у нашій Провінції, монаших Згромаджень цебто конгрегацій, опертих на дусі церковного права, а саме: Згромадження Сестер Служебниць Пречистої Діви Марії Непорочно Зачатої в Жужелі, і Згромадження Сестер Святого Йосафата Обручника Пречистої Діви Марії в Цеблові."

Покійного отця Кирила Сілецького високо цінив Слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький і святої пам'яті Патріярх Йосиф до тої міри, що були переконані в тому, що треба розпочати процес беатифікації і канонізації цього нашого визначного галицького священника. Цю постанову прийняв і Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви, який уважає отця Сілецького гідним прослави тут на землі. До отця Кирила Сілецького повинні плекати особливі почуття вдячності і наші українські Отці Салезіяни бо покійний отець Кирило неразґїхав до Італії до міста Торіно, щоб стрінутися зі святим отцем Іваном Боско і його духовними синами. Він перший написав в українській мові книжечку-біографію про цього великого святого і виховника молоді, він кріпив свого духа

серед синів святого Івана Боско, і напевно цей факт, що маємо у своїх рядах українських Отців Салезіян є овочем молитви і праці та посередництва перед Богом Слуги Божого отця Кирила.

Та в особливий спосіб повинні зберігати живу пам'ять і вірність до спадщини отця Кирила Сілецького отець Парох і вірні цього села Жужеляни де жив, молився, діяв і працював покійний отець Кирило. Їхнім обов'язком є берегти віру батьків ваших, стояти вірно на сторожі нашої святої Української Греко-Католицької Церкви, не давати себе заманути ніким, і дати особливу підтримку Згромадженню сестер Служебниць Непорочно Зачатої Пречистої Діви Марії, яке основав отець Кирило саме у цьому селі, точно сто років тому, у празник Успення Богоматері. Яка це велика благодать для всього українського народу, а головно для жителів Жужелян, бо саме із зерна посіяного руками отця Кирила виріс великий урожай Згромадження, яке нараховує вже сьогодні майже 800 членів, які працюють не лише тут в Україні, але і в Польщі, Чехословаччині, Югославії, Німеччині, Франції, Англії, Італії - у Римі - в Канаді, в Америці, в Бразилії, в Аргентині - словом, всюди де ступала українська нога, так за ними ішли Сестри Служебниці і сіяли слово Христової істини і благовісті, опікувалися сиротами, катехизували наших дітей і старших, працюючи у шпиталях, сиротинцях, і старечих домах. Сестри Служебниці ведуть і школи, стоять до услуг високих церковних достойників, доглядають наших семінаристів, і тут приємно нам в особливий спосіб згадати, що Сестри Служебниці доглядали питомців Духовної Семінарії у Львові до 1945 року та й роблять це по сьогоднішній день у нашій Папській Колегії Святого Йосафата і Малій Семінарії у Римі. Скільки священників вийшло завдяки вашим молитвам і вашій опіці! За все це в імені нашої Української Греко-Католицької Церкви складаю я Вам найщирішу і найсердечнішу подяку. Нехай винагородить вам Господь сторицею, добрими і святими покликаннями, справжніми апостолами єдности, які ширитимуть Божу науку не лише тут у Західній Україні, але й по всіх усюдах нашої розлогої батьківщини аж до краю землі.

Дійсно, можемо повторити слова Христові: "Не бійся, мале стадо, бо вашому Отцеві подобалося дати вам царство" (Лк. 12, 32), бо з малої горстки дівчат, які зібралися кругом Отця Кирила Сілецького виросло найбільше жіноче Згромадження Української Греко-Катодицької Церкви. Чи не є це для Вас, Дорогі Браття і Сестри - особливішою спонукою стояти вірно на сторожі своєї рідної Греко-Католицької Церкви? Чи це не повинно ще більше заохочувати Вас помагати, а то і вашим дочкам ставати членами цього Згромадження, які йдучи дорогою євангельських рад убожества, послуху і чистоти, будуть служити своїй Церкві та Народу, ставити кращі основи під їх майбутнє життя! А дивлячись на сто років проведеної праці, ми, Преподобні і Дорогі Сестри, хочемо зложити разом з Вами Всевишньому Богу велику подяку за всі ласки, які Вам і через Вас уділив нашому народові Триєдиний Бог. Послухайте слів святої пам'яті Слуги Божого Митрополита Андрея, які він вам писав перед 50 роками: "Ваша праця у всіх захоронках приносила завжди правдивий хосен душам, бо Ви працювали над молоддю, а працювали щиро і з посвятою, примінюючи до тієї праці найліпші принципи і всі засади Євангелія.

Згадуючи Вашого основника отця Пралата Кирила Сілецького, не можемо поминути великих заслуг, які положив для Вашого Згромадження чин Отців Василіян, а передусім отець Єремія Ломницький, ЧСВВ, який через довгі літа був духовним провідником вашого Згромадження,

що науками, реколекціями та проводом новіціяту могутньо причинився до розвою Згромадження і до надання йому питомого духа. Подібні великі заслуги має для вас і отець Арсеній Лозинський, ЧСВВ, що скодифікував ваші правила, як рівнож і отець Йосиф Схрайверс, Редемпторист, який примінив Ваші правила і конституції до кодексу церковного права. Оце Ваші духовні Отці, про яких Ви повинні пам'ятати у своїх молитвах повсякчасно!

Великою окрасою Вашого Чину є Слуга Божа Мати Йосафата Гордашевська, яка відзначалася геройськістю чеснот, і всі ми молимо Бога, щоб невдовзі вона була проголошена Церквою Блаженною і Святою.

Дійсно, глядячи очима історії на пройдений столітній шлях можемо сказати, що Христове зерно вродило в сотеро. Нехай ці святкування будуть для Вас, Преподобні і Дорогі Сестри, заохотою і спонукою до дальшої апостольської праці, до плекання чеснот і святости. А український народ нехай пам'ятає, що монастирі, чини, згромадження є запорукою Божого благословення. Нехай пам'ятає, що християнське життя і молитва - це перша найконечніша і найосновніша підстава для нашого спасіння. Нехай пригадає собі український народ це факт, що коли наші монастирі і духовні установи були наповнені добрими і відданими ченцями і черницями, то була сильною і процвітаючою наша Церква. А всі ми як Церква, свята і непорочна, бажаємо не лишень спасіння Ваших душ, але працюємо і для покращення зовнішнього і матеріяльного життя свого народу.

Нехай Всевишній Господь благословить з висот Згромадження Сестер Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії, і всіх синів і дочок нашої Святої Церкви, і нехай дух отця Кирила Сілецького, Ваших Духовних Отців і Матері Йосафати Гордашевської перебуває з усіма Вами. Амінь.

Виголошено у церкві
Святоонуфріївського Монастиря,
23 серпня 1992 Р.Б.

о. В. Дрібненький, ЧСВВ

ВОЗЛЮБІМ ОДИН ОДНОГО - ЩОБ ОДНОДУМНО ВИЗНАВАТИ ПРЕСВЯТУ ТРОЙЦЮ

У цьому короткому діалозі маємо дві важливі й притаманні риси Божественної Літургії. Їм треба присвятити окрему увагу, бо тут їх легко можна знехтувати як незначні цереморіяльні ритуали.

По-перше - це Христовий мир, що його настоятель чи предсідник літургійного збору уділює всім учасникам. Очевидно, це не є тільки його особисте побажання - він це робить від імени Христа. Це той мир, що його в своїй передмові до учнів Христос так дбайливо підкреслює при установленні Пресвятої Євхаристії на Тайній Вечері: "Мир лишаю вам, мій мир даю вам; не так, як світ дає, даю вам його". (Іван 14:27) "Мир вам!" - це теж перші слова Воскреслого Христа, коли він кілька разово з'являється своїм збентеженим і переляканим учням.

Цей самий Христовий мир зчаста таїнственно надається теж у Божественній Літургії. Це всім нам треба вповні освідомити, коли беремо участь у Службі Божій, для власного добра й користі. Всі бо ми в теперішню пору загального напруження щораз частіше відчуваємо потребу справжнього миру.

Одні пошукують за ним в наркотиках, другі ходять до психологів і психіятрів. Очевидно, цього Христового миру світ не може нам дати.

У згаданому літургійному діялозі підкреслюється ще один преважливий елемент потрібний до гідної участи у Возношенні Жертви, що невдовзі має прийти - а це справжня християнська взаємна любов.

Звернімо увагу, як сильно Христос підкреслює цю взаємну любов на Тайній Вечері. "Як мене Отець возлюбив, так і я возлюбив вас. Пробувайте в моїй любові... Нову заповідь даю вам, щоб ви любили один одного. Як я полюбив вас, так любіть і ви один одного! По тому всі знатимуть, що ви мої учні, коли матимете любов один до одного". (Іван 15:9; 13:34-35).

Оцим Христос виразно й рішуче зазначує, що справжня й дієва взаємна любов є специфічною й притаманною умовиною нашої гідної участи в його таїнственнім Возношенні Жертви.

Тому в Божественній Літургії виразно зазначується, що ця любов конечно потрібна у визнаванні нашої віри у Пресвяту Тройцю, Єдиносущну й Нероздільну.

Цю істину проповідує Св. Євангелист Іван у своєму І-ому Посланні: Кожен хто любить, народився від Бога і знає Бога. Хто не любить, не пізнав Бога, бо Бог - любов... хто пробуває в любові, той пробуває в Бозі, і Бог пробуває в ньому. (4:7-8, 16).

У євхаристійній молитві на Тайній Вечері Христос молиться так до Небесного Отця: "Отче! Хочу, щоб ті, яких ти дав мені... були зо мною й бачили мою славу, яку ти був дав мені, бо возлюбив єси мене перед заснуванням світу... Я їм об'явив твоє ім'я, і буду об'являти, щоб любов, якою ти возлюбив мене, в них була, і я в них". (Іван 17:24, 26).

Ось маємо ще один аспект богословського прислів'я: Пресвята Тайна Євхаристії творить церкву. Справжня християнська взаємна любов є конституційним і суттєвим елементом і Пресвятої Євхаристії і Церкви.

Отже, з цього бачимо, що мир і любов - це головні риси так Божественної Літургії, як і християнського життя взагалі. Тому св. Апостол Павло ось так старанно й вимовно нас напоумляє: "Вдягніться, отже, як Божі вибрані, святі й любі, у щире милосердя, доброту, смиренність, лагідність, довготерпеливість, переносячи один одного й прощаючи один одному взаємно, коли б хто мав на кого скаргу. Як Господь простив вам, так і ви пробайте. Над все це вдягніть любов, зв'язок досконалости, і нехай панує в серцях ваших мир Христа, до якого ви були покликані в одному тілі, і будьте вдячні". (до Кол. 3:12-15).

Це підкреслення миру й взаємної любови у Божественній Літургії виявляє нам дійсність Божого Царства, проголошенням якого Служба Божа починається.

Ми маємо стародавній (нині вже майже цілковито забутий) звичай, коли підчас Великого Посту розсварені сусіди себе взаємно перепрошували, заки приступали до Святих Тайн.

Цей звичай оснований на настанові Христа: "Коли приносиш на жертовник твій дар і там згадаєш, що твій брат має щось на тебе, зостав перед жертовником твій дар - піди, помирися перше з твоїм братом, і тоді прийдеш і принесеш твій дар". (Мат. 5:23-24).

Ця настанова Христа набирає особливішої ваги в Службі Божій, в якій ми приносимо не свій дар, але таїнственний Дар Цілопальної Жертви нашого Спасителя.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ

(Закінчення. Поч. на 2 стор.)

В цій ситуації в Церкву "вклинюються" секти, а суспільні проблеми намагаються "розв'язати" через нові ідеології, найчастіше не в дусі Церкви. При цьому всьому люди вперто тримаються влади, а деякі чинять спроби змінити суспільний лад методом насилля.

Папа Іван Павло II багато часу присвячує проблемам Південної Америки, називаючи її "континентом надії" та "Церквою майбутнього". Сьогодні в Південній Америці проживає 44 відсотків католиків світу, а на порозі третього тисячоліття там нараховуватиметься 50-52 відсотків католиків. Це схиляє до надії та оптимізму. Ми є свідками важливих перемін, коли стара Церква Південної Америки пробує вирватись з ізоляції і пристосуватися до нових часів. Немає й найменших сумнівів, що ця Церква переживає процес обнови, який інколи носить непередбачено бурхливий характер і може бути незрозумілим здалека.

Ми не можемо залишатись байдужими, коли мільйони людей, які, як і ми, відкуплені Христовою кров'ю, проживають без такого потрібного для душі знання Божих правд. При цьому ніколи не можна забувати про постійний заклик Папи Івана Павла II до нової євангелізації світу, де відкриття християнського коріння та глибинного відновлення суспільства.

У Південній Америці, де надзвичайно яскравіше, ніж деінде виступають всі соціальні і політичні проблеми, надзвичайно необхідна нова євангелізація, яка сприятиме глибшому розумінню духа Христа, потреб людей і яка дасть поштовх до розумного вирішення всіх існуючих проблем.

Місійне: За тих, хто шукає Дорогу, Правду і Життя, щоб під покровом Пречистої Діви Марії віднайти мету життя та духовний мир у Христі.

Наше: За поміч і опіку Пречистої Діви Марії у справах побудови вільної України та духовного відновлення нашого українського народу.

о. Дам'ян Богун, ЧСВВ

ПЕРШІ МІСІОНАРІ ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

(Продовження. Поч. в № 5)

Ісусові, що прийшов на світ врятувати людей, створених на образ і подобу Божу, від диявольської жорстокої неволі, жаль було тих, що були голодні Божого слова, якого не мали. Отож Він, з тих учнів, що жадібно слухали всіх Його наук, вибрав 12. Післав їх та дав їм місію нести всім народам Його слова, Його науку, - зробити всіх Його учнями. Навчити їх, що Бог є нашим Отцем, а ми - Його діти. Він по-батьківському любить нас і хоче, щоб ми, Його діти, були разом з Ним навіки щасливі. Це запалювало і поривало людей. Слово Боже горіло в їхніх душах палким вогнем, жадобою досягти те, що Ісус обіцяв. Яке щастя бути навіки в домі Небесного Отця! Бути навіки свідомими, що Він нас любить, навіки з тою свідомістю бути щасливими.

Цього вогню не могли погасити ні залякування, ні погрози та знущання, а навіть і смерть, бо ті, що повірили, були певні, що смерть наближає годину зустрічі з Небесним Отцем.

Кожний вогонь слабне і погасає, а якщо його не підсилювати, - погасне. Так і цей вогонь любови горів, вибухав, поширювався стихійно, непереможно. Смерть кожного мученика не пригнічувала, але підсилювала віру, любов і готовість померти за Христа, щоб з Ним жити. Були й такі, що просили єпископів дозволити піти до представників влади, гонителів християн і заявити, що вони є християни, щоб прийняти мученичу смерть.

Єпископи таке рідко дозволяли. Чим більший був гніт, чим більше лилось мученичої крові, тим сильніше росло і поширювалось християнство.

Коли ж настали мирні часи, віра ставала буденним явищем, народжувалась байдужість і незаінтересованість Божими справами, справами своєї душі та свого вічного щастя. Більше уваги приділялось земному з занедбанням вищого. Ісус молився, ридав, благав в Оливному саді, а апостоли байдужі до Його горя, спали. Так засипало людство тоді, коли Божі справи на землі потребували заінтересування та співпраці.

Тоді Христос вирішив розбудити його новим поштовхом-пригадкою на свою любов, яка символізується Його Серцем. Треба було нових місіонарів, які, як нові апостоли, пішли б і проповідували б людям цю любов. Він до цього вибрав, як це вже було сказано в минулому числі "Місіонаря", побожну монахиню Марію Маргариту Алякок. Вона від того випрошувалася своєю негідністю, непридатністю та Ісус на це сказав: "Я вибрав Собі саме тебе, негідну й непридатну до сповнення Моїх намірів, щоб кожному було зрозуміло, що все це є моїм ділом. Невже ти не віриш, що Я вживаю слабих, щоб засоромити могучих? Невже ти не знаєш, що Моя всемогутність проявляється в малих і вбогих духом, щоб вони не могли

нічого припасувати собі?

Ісус з'являвся їй із серцем на грудях, опроміненім сяйвом, з серця палахкотіло полум'я, над ним хрест, а кругом серця терневий вінок. Христос вказував їй на Своє Серце і казав: "Оце Серце, що так полюбило людей, а взамін зазнає байдужости та зневаги". Тим Він виявив своє бажання, щоб люди за Його любов платили Йому любов'ю. Спонукою до того повинен бути образ Його Серця, такий, який вона його бачила. Він сказав їй: "Благословитиму доми, в котрих буде вивішений і почитаний образ Мого Серця". Чи може бути більша спонука почитати й любити його Серце і мати його перед очима, на почесному місці, на стіні, в кімнаті? Ще й інші обітниці дав Ісус Христос тим, хто буде віддавати честь і шану Його Серцю. Всіх їх начисляємо дванадцять, але це не всі, бо єпископ Іотей твердив, що Христос дав Своїй вибраній і повіреній ще багато інших обітниць, але всіх їх можна зібрати до дванадцятьох загальноприйнятих. Ось вони:

1. Дам їм всі ласки, котрих потребують, щоб могли точно виконувати обов'язки свого стану й тим осягнути щастя.

2. Зішлю мир в їхні родини.

3. Буду їхньою потіхою у всіх смутках і турботах.

4. Буду їхньою охороною в житті, а особливо в час смерті.

5. Щедро благословитиму кожен їх почин та працю.

6. Грішники знайдуть у Моєму Серці джерело та безмірне море милосердя.

7. Охололі душі стануть ревнивими.

8. Ревні душі скоро дійдуть до високої досконалости.

9. Благословитиму доми, в котрих буде вивішений і почитаний образ Мого Серця.

10. Священникам дам ласку вести до покаяння навіть найбільш закаменілі душі.

11. Імена тих, що поширюють це набожество навіки будуть записані в Моєму Серці.

12. У вияві милосердя Мого Серця обіцяю, що Моя всемогутня любов дасть ласку всім тим, що приступатимуть до св. Причастя в перші п'ятниці місяця впродовж дев'яти місяців підряд. Вони не помруть без Моєї ласки, ані без прийняття св. Тайн, бо Моє Серце буде певним прибіжищем для них у цій останній хвилині".

Ось слова самого Ісуса Христа до св. Марії Маргарети Алякок, місіонарки любові Його Серця.

Далі буде.

Я БАЧУ КРАСУ, ГАРМОНІЮ, ВІДРОДЖЕННЯ...

Я бачу красу, гармонію, життя, енергію в атомі, в вічному кружлянні електронів навколо ядра.

Я бачу красу, гармонію і здатність об'єднання двох атомів водню і одного - кисню, щоб створити воду.

Я бачу красу, гармонію і здатність причастя води, яка подається для життя всесвіту, яка поділяється для рослин, тварин і людини. Її здатність стати льодом і випаровувати в повітря, падати на землю у формі снігу, роси і дощу... і завжди відроджувати життя.

Я бачу многогранність рослин, чую запахи розкішних квітів, їх здатність творити степи, ліси, прикрашати Всесвіт, заманювати очі. Бачу їх щедрість у тому, що вони дають свої фрукти для звірят і птахів. Вони ж щедро подають хліб насущний для людини.

Я бачу співжиття мурашок, працьовитість бджіл, їх здатність завжди починати від нічого. Бачу послушного коника, який смиренно тягне воза та оре землю під лайку господаря. Я бачу легке мерехтіння різнобарвних метеликів, їх поцілунки з квітками в пошуку за нектаром. Чую і милуюсь співом пташок...

Треба мати очі і бачити, вуха й чути, серце й відчути, красу і відродження, яке охоплює нас звідусіль. Зима минула, весна приносить літо, тепло. В природі бачимо зв'язок, причастя, спілкування, любов, життя, щедрість, посвяту одного єства іншому. Таким чином, життя постійно відроджується. Вже у природі добачаємо релігійний зв'язок між усіма єствами. Релігія - це якраз і є зв'язок. Можемо сміло сказати, що природа - це релігія, зв'язок усіх істот в напрямку до всеохопної гармонії. Коли споглядаємо природу, чи не зроджується у нас питання, чи не існує якась вища духовність, що тим всім керує? Але якось людина як розумна істота того не спостерігає, або навіть заперечує те, що неможливо заперечити. Сказано було: "мають очі - не бачать; мають вуха - не чують; мають серце - не відчувають" (Пор Мр 8, 18). Вже псалмоспівець говорив: "Безумний каже в своїм серці: Немає Бога" (Пс 53, 2).

Дійсно, духовість, краса, відродження спостерігається у всій природі. Треба тільки відкрити очі і побачити, відкрити вуха і почути, вийти з вузького простору ідеології і відкрити розум для широких горизонтів у пошуку буття, сказати вільне шляхетне "так!" для всієї правди, яка об'являється у багатстві своєї многогранності.

Духовість, краса, відродження об'являються по-особливому у таїнстві людини.

Я бачу в людині образ і подобу Божу. Бачу в людині великий дар свободи. Свобода, яка виявляється у силі думки, уяви, плану, мови, творчості, любові, усміху. А чому ж її немає в молитві?

Я бачу в людині спроможність спілкуватися, розмовляти з Богом. Це дух людини, що підноситься до Бога, а Бог принизується до людини, стає подібний до неї. Слово Боже стає тілом і живе між нами.

Я бачу життя, любов, зокрема в тому, що Ісус нас з'єднав з Отцем на-

віки. Він - наш брат, разом із ним ми можемо молитись до того самого Отця і кликати: "Авва Отче!" Молитись "Отче наш".

Я бачу могутність Христової Пасхи, який через страждання доходить до брам Пекла, щоб усе перетворити, освітлити світлом життя і Воскресіння.

Воскресіння - могутність, яка все відроджує, бо Христова сила - це наша перемога. Ви, що в Христа хрестились, - у Христа одягнулись. Як ми одягнулись у страждання, то й чекає нас радість і мир Христової перемоги. Христова Пасха - це наша надія. Це зародок нашої остаточної перемоги.

Я відчуваю подух Святого Духа в історії одиниць і суспільства. Я бачу провидіння Святого Духа, який оживляє і подає свої дари для тих, що увірували і хрестились во ім'я Отця, Сина... Відчуваю, що Святий Дух все відновлює, всім дає життя, з однією умовою, щоб одиниці і народи дали себе ним вести.

Я бачу Божу красу в людині: в співі дитини, в ентузіазмі молоді, в любові подружжя в досвіді старших. Бачу віру наших старших бабусь і дідусів, які похилені віком, трудами і стражданнями, шепотять по церквах молитви.

Чому не добачаємо відродження в діточках, в молоді, в інтелігенції, в працівниках і в пенсіонерах..?

Чому не можна бачити духовість, красу, відродження, воскресіння в нашій молодій українській державі? Україна дійшла до брам Пекла, в довголітній тюрмі народів. Все пережила, все перетерпіла: каторги, вигнання в Сибір. Багато її синів повмирало як жертви терору. Багато її синів переслідувано, засуджено, помордовано. *Настане нове небо й нова земля, але тільки під однією умовою, щоб ми плекали надію, а ніколи не повертались назад, як жиди в синайській пустині, коли оплакували за єгипетською цибулею. Визволення має свою ціну, має свої неминучі проби й спокуси повертати назад. Треба Україні Мойсеїв, щоб постійно пригадувати їй, що дорога завжди вперед... в надії, в любові, в терпимості...*

Відповідальність - на всіх нас. Ми покликані бути творцями нової історії, нового суспільства, нової держави. Інші що найбільше можуть нам допомогти. Відповідальність за відродження і наш кращий світ залежить від нас!

Чому не добачати потреби відродити центри духовості - монастирі? Монастир - це енергійна станція, яка освітлює країну. Коли бажаємо освітлити країну, будуємо стави - станції. Монастир - це станція. Тут треба світовій воді стати, зупинитись. Зовнішнє земне життя зупиняється у мурах монастиря, а до нього входить тільки те, що необхідне, щоб наповнити цю станцію мудрістю. Таким чином, монастир перетворює сприймаючу порушальну силу, яка приходить від світу своєю молитвою, і віддає для суспільства енергію, духовне світло. Електрика скоро біжить, але вона витворюється у станції. Те саме діється з енергією духа. Тож, якщо хочемо освітлити нашу Україну духовним світлом, то не можемо забути за духовні станції - монастирі.

Монастир за порівнянням II Ватиканського Собору подібний до "розсадника для будування християнського народу" (Пристосоване Оновлення, 9). Без розсади годі й думати про красу квітів, годі й мріяти про щедрий урожай.

Як природа відроджується весняним і літнім теплом, так і держава

відроджується світлом і теплотою Св. Духа. Природа перебуває у повній гармонії, в спілкуванні всіх істот, створюючи пречудову симфонію світа. Суспільство - це причастя вільних осіб, здатних до ще вищої гармонії й симфонії, але при умові вільного спілкування, постійного пошуку правди, добра, любові. Суспільство, як і природа, тим багатше, чим різноманітніше. Всі повинні мати право на існування. Але найбільше таки треба світла, енергії. Віримо, що тим світлом можуть бути монастирі. Отже, вони не тільки мають право на існування, але й потрібно, щоб і розквітали. Треба також ідейних і посвятних молодців, щоб їх заселяли. Треба провідників, щоб їх вели. Адже Христос сказав: "Жниво велике, а робітників мало".

Це на благо всім!

о. Діонісій Ляхович, ЧСВВ

ВІРИТИ В БОГА

Що за щастя і радість - мати можливість вірити в Бога Отця, в Ісуса Христа, в Духа Святого.

Усе життя наповнюється тоді великим змістом, несе в собі надію, безнастанно сповняється довір'ям та силою.

Цей журнал також не повернувся б до своїх читачів, коли б щастя і радість християнської віри не підштовхували християн усієї Церкви до того, щоб давати свідчення про неї. Це означає, що Церква безнастанно проповідує Ісуса Христа, так, як перші Його учні, Апостоли, які приглядалися до Нього та Його слухали. Отже, вірити в Ісуса Христа - це значить прийняти Його як Бога, бути глибоко переконаним у правді, яку Він проповідував, намагатися наслідувати Його.

Вірити в Ісуса Христа і Того, який Його послав, - це значить - бути свідомим щодо Його любові і віддавати Йому самого себе, підкорятись Його вимогам, так, як найкраще розумію. В цьому ж підкоренні людина вбачає правильну розв'язку свого життя, отже, і щастя, і вічність, людина також переконується, для чого жити.

Вірувати - це значить скеровувати себе до Ісуса, Господа нашого; як когось дуже близького нам, хто присутній у нашому житті, а навіть за Словами Євангелії, перебуває в нас самих: "Якщо хтось мене любить, той і слова мої берегтиме, і злюбить його мій Отець, і прийдемо ми до нього, і в ньому закладемо житло". (Йо. 14, 23). Якщо через віру підкоряємося Ісусові, то також бажаємо йти згідно з цим, що Бог вимагає через об'явлення. Бажаємо йти за Ісусом, Його наслідувати. "Це мій Син улюблений, Його слухайтесь" (Мк. 9, 7). Немає іншої дороги, щоб бути близько Бога і бути Йому відданим. "Хто сповняє волю мого Отця, що на небі, той - мій брат, сестра і мати" (Мт. 12, 50).

Віра не є лише особистою справою людини, але її участю в житті цілої спільноти. Віруюча людина творить з іншими справжню єдність. Через це будується спільнота віруючих, які взаємно допомагають себе спасати. Отже, віра є запорукою щасливого життя не лише одиниці, але й всього народу. Віруючий народ є здоровим і сильним народом. Він будує усі ділянки свого життя на чітких принципах, які ніколи не втрачають свого значення. В житті такого народу на першому місці стоїть "бути", а це означає, що усі члени цього народу живуть любов'ю до Бога і справжньою любов'ю до ближнього. *Отже, віра є основою досконалої любови, а любов єднає, в'яже усіх в одну сім'ю.*

СВЯТО-ПРЕОБРАЖЕНСЬКИЙ

І так, на самій середині та найвищій точці гори, дещо на захід від давньої дерев'яної церкви, став у 1834-42 рр. просторий і гарний мурований храм за пляном архітектора Мозера, який у його заокруглені форми, зіграні з цілим окруженням, увів деякі бідермарієвські запозичення. Рівночасно в 1836-37 рр. постав на північно-східньому узбіччі гори мурований поверховий манастир із грубими стінами на високій підмурівці з боку скелястого урвища та з просторими келіями й гостинними кімнатами. Вище монастиря виросла ще висока шестикутна дзвінниця (1843 р.), а на ній повис 15-сотнаровий дзвін, фундований перегін-ським

Церква і дзвінниця монастиря

Монастирський корпус

МОНАСТИР У ГОШЕВІ

• *фоторепортаж*

війтом Юрком Петрашинцем за 1758 ринських, щоб голосив на всі гори-доли славу "Ясній Пані" в Її Чудотворній Іконі. Поруч тих головних будівель збудував о. Мокрицький двоповерхову гостинницю ("готель") із північного боку церкви з восьми просторими спальнями, а побіч - вибив глибокий колодязь і поставив заїзний дім під горою. Справлена монастирська дорога й лісова стежка з придорожною каплицею Пресв. Родини та фігурою св. Онуфрія, великий овочевий сад на північному склоні гори, чернечий цвинтар на узліссі, господарські будинки і вкінці млин над Лужанкою заокруглюють цю дійсно всесторонньо закроєну розбудову "Ясної гори" в половині минулого сторіччя.

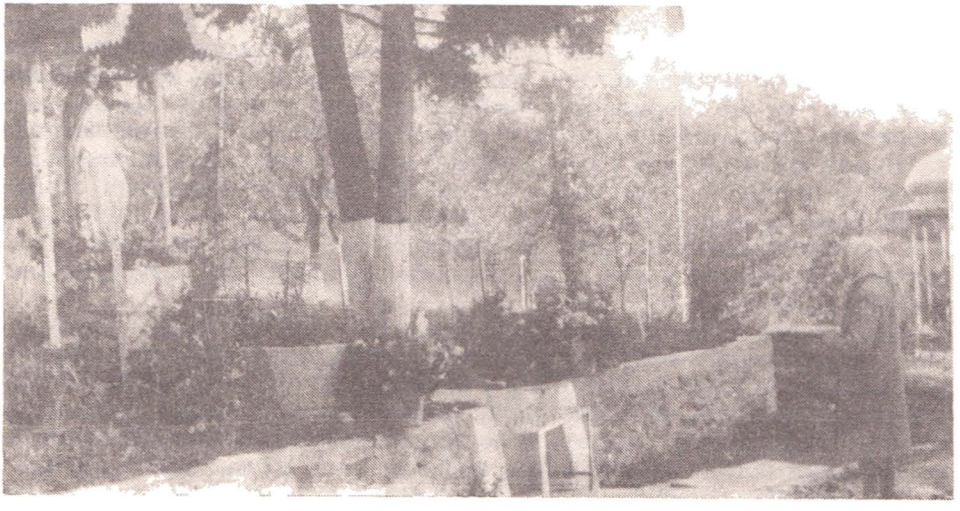

Молитва до Божої Матері

о. Макарій (Михайло) Флячок, ЧСВВ дає шлюб молодій парі

Павло Аллярд

СВЯТИЙ ВАСИЛІЙ ВЕЛИКИЙ

ДИТЯЧИЙ ВІК

В римському цісарстві скарбові й промислові закони в І стол. були такі, що гальмували в особливішний спосіб розвиток середніх кляс. Все ж таки роди, що належали до цієї верстви, мали в тім часі велике значення. Так було передусім у східній частині римського цісарства, яка не мала, як її західна частина, родової аристократії. Схід не знав іншої шляхти як ту, що творилася в адміністративних урядовців, відзначених високими титулами і вишколених у дрібничковій етиці. Тож широке поле до діяння мали родини з провінції, що вміли з покоління в покоління зберігати суспільне становище і майно. Брак титулів заступали своїми традиціями і в суспільності, де часті політичні перевороти спричинювали повсякчасні зміни, вони представляли елемент сталий, тривалий бльок. Мали вони великий вплив через свою високу науку, адвокатуру, майно, місцеві уряди.

До тих родин зачислюється ряд визначних осіб, злучених спорідненням або приязню, - два Григорії Назіянзенські, Кесарій, Василій, Григорій Нісійський, Амфілохій, що в другій половині І стол. вкрили Понт і Кападокію дуже ясним блиском. Коли приглянемось зблизька характерові кожного з цих людей, спостерігаємо на першому місці безсумнівну високу інтелігентність і святість; однак видається, що до тих дарів природи і ласки долучуються ще й інші, що їх високо ціниться у суспільному житті: цебто - якби вроджена повага, легкість у приказуванні, чемність у поведінці, принадна простота в слові, вміліть без примусу і легко переходити до великих справ, - аж до цієї чутливости на красу природи, цієї любови до села, яка на свій є прикметою аристократії, і якої не зустрічаємо в людей нових, що не запустили ще коріння в ріллю.

Предки Василія по батькові належали до понтійської провінції. Його дід провадив там великопанське життя. Оповідають нам, що його розкішний стіл угинався під дичиною. Любов ловів, як побачимо пізніше, здається була в тій сім'ї наслідям. Однак була там іще шляхетніша спадщина, а саме - християнська віра. Коли за Діоклетіяна вибухнуло гоніння, багатий громадянин Понту волів все постраждати, ніж наразити на небезпеку цей цінний скарб. Він утік разом із своєю жінкою Макриною, полишаючи свої добра на конфіскату. На щастя глибокі ліси, що вкривали гори Понту, давали досить добрий захист. Там то в товаристві малого числа слуг схоронялися обоє подруги. Вони вели тут протягом сім літ мандрівне життя, виставлені на зміни пір року; але найбільше терпіли, як нам кажуть, тим, що не могли зустрічатися із своїми приятелями і не мали приємностей товариського життя, до якого були призвичаєні. Коли б не зручність у ловах, були б вони загинули з голоду. Хоча без собак, коней та наганячів і неспроможні полювати після правил, дід Василія та його слуги зуміли, завдяки своїм лукам і стрілам придбати потрібну поживу. Птиці, й передусім груба дичина, падали від їхніх стріл в такій кількості, що пізніше оповідач, розказуючи цю подію, був спокушений бачити в цім чудо. І ось так то Провидіння заховало їх аж до дня, коли кінець гоніння

повернув обом подругам, рівно второпним і відважним, свободу враз з їхніми добрами.

Мали вони сина на ім'я Василій, що вибрав собі адвокатську кар'єру і заменкав у Кесарії, столиці Кападокії, де, здається одержав рівночасно катедру бесідництва. Голошено найбільші похвали для його красномовности, освіти і чесноти. Григорій Назіянзенський буде навіть протиставляти цього християнина - заразом ревного у вірі й одушевленого приятеля красного письменства, іншим численним християнам, здається сучасним йому, що вважали себе обов'язаними ним гордити. Василій одружився з жінкою гідною себе. Була це сирота, на ім'я Емелія. Кажуть, що вона була уособленням того слова, що по-грецьки значить доскопала згода і гармонійний чар. До неї, що лишилася дуже молодо без підмоги родичів, її велика краса і, без сумніву, також її майно притягали численних женихів. Вона боялася вийти заміж за когось із примусу, проти своєї волі. В тому часі дійсно урядовці охоче вмішувались в своїм власнім інтересі або в інтересах своїх приятелів у подружжя багатих спадкоємців. Отже Емелія сама поспішилася вибрати. Її вибір упав на адвоката Василія, що його моральні прикмети і слава будили в ній довір'я.

Історія Василієвого батька, після його подружжя є мало відома. Мабуть він проживав чи то в Кесарії, чи то в своїх родових посілостях у Понті. Григорій Назіянзенський показує його нам, як навперейми із своєю жінкою віддається вчинкам милосердя супроти вбогих. Любив він практикувати в своїх домах і землях гостинність. ніби заповідаючи тим ті величні гостинні заведення, що їх мав побудувати найславніший з його синів. Певна, означена частина батьківщини обох подругів була відкладена на милостині: цей звичай, як кажкть, був рідкий тоді між християнами і приклад даний Василієм і Емелією, спричинився до його поширення. Григорій додає, що їхня чеснота будувала рівночасно і Понт і Кападокію; дальше він називає Василія "вчителем чесноти у Понті".

Бог обдарував цю християнську сім'ю десятьма діточками, п'ятьма доньками і п'ятьма синами. З доньок є тільки одна знана - найстарша з поміж усіх дітей на ім'я Макрина, як її бабуня. Сини ж - це Василій, що як найстарший прийняв ім'я свого батька, Навкратій, Григорій, Петро і це один, що помер у дитячому віці. Імовірно, що доньки перші прийшли на світ, бо найстаршого з п'ятьох братів, як каже один із них, випросили гарячі молитви його батька.

Василій народився в Кесарії 329 р. Відразу віддали його до кормительки з поблизьких селян, як ціну за кормлення батьки Василієві дали кількох своїх невільників на повсякчасне користування.

Василій у дитячім віці був ніжним, судячи по слабім здоров'ю, що на нього не перестане він скаржитись. Один із братів оповідає, що коли Василій був ще дуже малий, тяжко занедужав, так, що думали що помре. Однак у сні його батько почув голос Ісуса, який, як колись сказав до царського мужа з Капернаума, говорив і йому: "Іди, син твій живий". Коли Василій повернувся у батьківський дім, його батько із великою печаливістю зайнявся його вихованням, кермуючи його дитячими науками і не боячись говорити до нього деколи дуже високими словами. Василій-батько покинув мабуть у тім часі Кападокію і повернувся до Понту й осів у родинному маєтку в Нео-Кесарії, там то Василій провів свої дитячі роки, слухаючи наук батька та оповідань бабуні, що бачила стільки речей, зазнала так багато пригод та брала участь у таких величних боротьбах за віру.

Далі буде.

МОНАШЕ ПОКЛИКАННЯ

Давним-давно один Ізраїльтянин-пастух побачив на ближній горі палаючий кущ, який, на диво, не згоряв. "Зійду но, і побачу це велике видіння," - сказав він собі і навіть не підозрівав, що в цій події звершувалось велике таїнство Божественного Провидіння, якому судилось перемінити долю вибраного народу, покерувати дальшою ходою історії та вивести все людство із "єгипту" первородного гріхопадіння на шлях Спасіння. Не підозрівав і не знав, що так починалось його ПОКЛИКАННЯ. Тому й на пропозицію Господа - прийняти на себе відповідальну місію, - завагався: "Хто я, що піду до фараона, і що виведу з Єгипту синів Ізраїлевих?... Молю Тебе, Господи, - пошли іншого, кого маєш послати."

Ці знаменні події сталися близько 5 000 років тому. Із смиренним серцем і душевним трепетом подався тоді Мойсей - Пастир Ізраїльтян виконувати своє завдання і спричинився до спасіння. Найцікавіше в цій історії - момент Божого обрання тої чи іншої людини. Наведений старозавітній епізод не є випадковим, він показовий у всіх відношеннях: несподіваність вибору і, сказати б, буденність моменту; спротив людської натури і вагання вибраного. Все це маємо і сьогодні, все це неодмінно супроводжує кожний випадок Господнього поклику, а особливо монаше покликання. Живе людина своїм звичним, зрозумілим для всіх життям, має свої плани і наміри, щоденно крок за кроком просувається до їх здійснення і, раптом,...: "Іди за Мною!" Куди? Як? Все залишити і йти не відомо куди й для чого?! Ні, приверзлось. Фантазії...

Але минає час і всупереч всіляким міркуванням та розумінням покликаний робить вирішальний крок, що ставить його по іншу, таїнственну сторону людського буття.

Звичайно, не можна і не треба розуміти покликання як тиранії небес. Ні. В будь-якому випадку залишається місце для доброї волі людини. Якщо вибраний відмовиться відповісти на поклик, то має на це право, бо, очевидно, що чернече служіння не єдиний спосіб освячення і поєднання з Богом. Але треба завжди пам'ятати, що кличе Бог, а Він чудово знає кого і куди кличе, та й вся справа в тому, що просвічення, яке нараз охоплює людину, залишає в її душі незатерті сліди, які вже ніколи не дадуть спокійно простувати життєвим шляхом, поки остаточно не буде дана відповідь на поставлену вимогу: "Іди за Мною".

Аналізуючи і оцінюючи по деякім часі власний досвід, власні переживання у цій справі, посвячені особи засвідчують повну несподіваність свого покликання. Рідко хто, образно кажучи, "народився" монахом, рідко кому в його планах марився монастир.

Як правило, таке покликання має свою специфічну перед-історію, завдяки якій плавно і незамітно входить в долю людини і вже з її нутра продовжує розвиватись, щоб одного дня визріти в тверде рішення посвятити себе на служіння Благої Вісті. Ці перед-історії являють собою звичні, на перший погляд, житейські обставини, перипетії - когось спіткало лихо, крах, катастрофа, і тоді поклик Господній вибухає неначе стомлений довгим очікуванням в зернині паросток; комусь стало "просто цікаво", а що ж воно там діється у цих монастирях?, і така цікавість є доказом дії Святого Духа, що навістив людину, яка раніше ніколи й не помишляла про

щось релігійне. Іншому ж, розчарованому в суспільній дійсності цього світу монашество видається єдиним тихим і спокійним місцем у життєвій плавбі; є й такі, що прямо насміхались з покликання своїх друзів чи знайомих, і не знали, що так дивно зароджувалось їхнє власне покликання, яке згодом таки захоплювало їх і приводило в ...монастир.

Різні обставини монашого поклику, та одне в них спільне - воля Провидіння; буденні обставини, проте значення їх таїнственне, - все мудро спрямоване до принесення цілопальної, але безкровної й досконалої жертви, до якої в таємничий спосіб є зобов'язане кожне людське суспільство, всіх часів і народів. Адже ж, чим вище було розуміння необхідності такої жертви, тим більшою була ласка Божа, що огортала людство, тим сильнішим ставав щит віри та ісповідництва, який охороняв від ударів сил темряви. І, навпаки, - коли зневажалось і забувалось це святе призвання, - жорстокі війни і міжусобиці, природні катаклізми, катастрофи, епідемії і голодомори надолужували за людські провини. Так тралилось і в нашій історії: всі ми стали свідками ганебного зневажання Божих установ і жалюгідних та руйнівних результатів цього зневажання.

Тому сьогодні маємо нагоду виправити наші помилки і принести жертву з нашого українського народу - величину жертву монашого покликання!

брат Еммануїл Ганшин, ЧСВВ,
новик Крехівського новіціяту.

Повернення Чудотворної Ікони Божої Матери в Крехів

НАРОД, КОТРИЙ ПІЗНАЄ САМ СЕБЕ, - НІКОЛИ НЕ ВІДКИНЕ І ЦЕРКВИ-МАТЕРІ

"... Тоді видадуть вас на муки і уб'ють вас, вас будуть ненавидіти всі народи імени мого ради... Чимало лжепророків устане і заведуть багато людей...

Але хто витримає до останку, той спасеться..." (Матей 24, 1)

Стоїмо на історичному розпутті, мружачи й протираючи очі від незвичайного світла свободи, від пороху й кіптяви вікової неправди, якою кормлено не одне покоління. Навпомацки простягаємо руки, щоб обняти щиро одні одних "бо, з того усі спізнають, що мої ви учні, коли любов взаємну будете мати". (Йоан 13, 35). Цій потребі самопізнання час підкорив усіх: від окремих особистостей, до цілих народів. В природі ж лиш передчуття якоїсь катастрофи породжує потребу бути вкупі, разом. Старенькі й пожилі люди часто під сільською церквою поговорюють про останні часи, а вчені на світових форумах, ніби вторуючи їм, обговорюють проблему виживання людства. Час, спресований технічними гонами і галопуючим ритмом життя не в силі заглушити відвічного: "Хто ми, куди йдемо?".

Напевно, саме та причина привела одного дня до Крехівської обителі оо. Василіян двох священників Української Православної Церкви, один з яких, аж з Великої України. Крізь завісу недовіри, упередженості вперто промовляла цікавість і вдумливість. Щира розмова, відвертість і приязнь зробили нас через кілька годин приятелями, котрі мусіли розставатися лиш в силу сповнюваних обов'язків. Наших паломників дивувало, що Чин святого Василія Великого Господь благословить так рясними покликаннями, а їхня Церква каже, що УГКЦ "не благодатна", не має Божого благословення, має мало святих, котрі є свідченням благодаті Божої.

Помимо іншого, розказав я їм історію, котра недавно вразила до глибини душі тих, що відвідали обитель Святої Тройці у Вильні. Дощового осіннього дня підходили ми з братами до святині, котра стала колисковою нашого Чину. Сама погода ніби готувала задумливий настрій. Обдерті стіни, пустка... Настінни ліпка і барельєфи, що місцями ще вціліли, розкисали від дощових потьоків, що проникали крізь гнилу покрівлю. Розмиваючи цеглу, вони ставали рудими і здавалось, що святі плачуть кровавими сльозами. Через вибиті вікна врівався холодний вітер, завиваючи під високим склепінням храму з такою тугою, ніби доносив здалеку поминальний спів колишніх його жильців - подвижників. А може то із масивних стін видобувалась луна поглинутого колись в їх товщі монашого співу, в котрому вилетений і голос святого Йосафата-апостола з'єднан-

ня? А он у Святая Святих проломана стіна - виявлений потайний хід в підземелля. Опускаємось із світлом в руках вузьким лазом і німіємо з жаху... Тут був склеп, де захоронювали померлих монахів. Труни вкладували штабелями. Зараз про це лиш здогадуємось, бо стоїмо на місці сплюндрованому і збезчещенному новітніми варварами. Стоїмо на кістках і підошви затоплені в прах... Простіть, отці і брати, необачність нашу... Прости, Господи, тим, що, скалічені й осліплені звиродніпою системою, викинули, в пошуках за "жовтою смертю", останки із домовин, поторощивши їх і скидавши в купу. Ні, тут не тільки прах, тут не тільки кості і скелети; тут і там лежать мерці... Засохлі руки на грудях, які навіть перекидання не в силі розвести, мов навічно притискають до себе щось святе... Правда, свою жертвенність і святість мусіли засвідчити ще й по смерті, через кілька сот літ: мощі їх (а ходить, власне, про нетлінні останки) - обезголовлені. На уламках труп видніють написи з датами 17-18 ст. Можливо, серед них і ті монахи, котрих Петро І вбивав власноручно, вдершись до монастиря... Можливо, їх ще колись розпізнають поіменно. Можливо, проголосять святими, та про це не думалось в цьому підземеллі, котре, мов невигоєна рана, мов розпачливий зойк Церкви, прошивало болем наші серця і душі.

Промайнула лише думка, що ніяка фантазія не може часом перевершити жорстокої реальності. І ще, - ніде не знайшов би картини, яка б більш влучно, наочно і стисло змалювала суть і стан нашої Церкви.

Церква гонимих, переслідуваних, упосліджених, Церква мучеників, німих свідків Христа, Церква безіменних та відомих ісповідників віри і святих. Можливо, саме про неї слова апостола Матея, винесені в епіграф? Вона не має часом визнання світу, та чи так воно потрібне в очах Божих? Вона має мало Святих, але кров і кості її вірних здобрили землю від Чукотки по Одер. "Блаженна земля, що напилася вашої крови..." - ці слова з тропаря мученикам про них, про тих, кого розпинали на дверях темниць, кому в голову вбивали ковані костилі, хто вмирав, засвідчуючи вірність Христові.

Церква - страдниця, Церква, що цілком розділила долю свого народу і, є надія, що народ, котрий пізнає сам себе, не відкине і Церкви-матері. Віримо, будуть нові святі, коли впорядковує національний мартиролог і пантеон, а одним з доказів їх святості на беатифікаційнім процесі будуть мощі, котрі і по смерті вандали не в силі знищити. Благодать же Божа нашу Церкву не покидала ніколи, бо лиш з нею можна було пережити все і вижити, лиш вона може спонукати молодь так численно покидати світ задля Христа, Церкви і народу, вона сповнює нас надією на краще майбутнє, де "... буде син, і буде мати, і будуть люди на землі...", де всі купно величатимуть Бога, в Трійці Святій Єдиносущного.

Запала мовчанка, яку добру хвилю зніяковілі співрозмовники не зважувались порушити...

брат Платонід Сольський,
монах Крехівського монастиря.

о. Ігнатій Теодор Янтух, ЧСВВ

ЛЮБОВ ДО БЛИЖНЬОГО

Це діялось на початку II-ї світової війни. Йшов перший тиждень війни. Всіх монахів із Кристинопільського монастиря німці евакуювали, а там помістили військовий медсанбат. Я опинився в родині отця Северина Гнатюка.

Одного ясного дня сам-самісінький я зібрався відвідати сусіднє село Себечів. Як звичайно, чернець - у монашому одязі, з пелеринкою на плечах (накидка), і з чорним капелюхом на голові, підперезаний монашим поясом. Першою будівлею, яку я побачив в селі, була гуральня, а побіля неї - невеличку споруду. На ній був напис по-німецьки. "Ortscomendatur" - місцева комендатура. Зустрічає мене старший чоловік, з яким я привітався і ми розговорились. Я його питаю, а він дуже неохоче відповідає мені.

- Чи ви тут працюєте? Виробляєте горілку, спирт?

- І виробляємо і не виробляємо.

- А невже в цій малій споруді є німецька команда?

Він підійшов до мене ближче і на вухо каже: "Це тільки для замилення очей. А німецька команда є в центрі села." Я ще задав якесь питання, а він на мене суворо подивився, не давши відповіді. Так і нічого достеменно не довідавшись, я почимчикував полем попід ліс. Важкі думки про війну не дають мені спокою. "Недалеко фронт, ревуть гармати, кружляють літаки з смертоносним знаряддям. Над Сокалем для огляду фронтових дій постійно високо висить воєнний аеростат. А тут серед полів знайшов я тихий притулок. Боже мій, Боже мій! В цей гарний літній день вмирають тисячі людей. Це ж перша лінія фронту. У нашому монастирі повно поранених німців, повно їх і в церкві, в монастирі бернандинів, приватних хатах".

Нараз з лісу виходить молода особа. Я відразу впізнав, що це єврей. Він, певно, сердега ховається від німців. Мені його стало дуже жаль, бо німці євреїв страшенно нищили. І ось передо мною - майбутня жертва. Він мені сподобався. Я розповів йому про страшне варшавське гетто, про геройське повстання жидів.

Варшавське гетто займало 1/3 площі міста і налічувало 70 тис. жителів Варшави і навколишніх околиць. Німці довкола гетто поставили мур, а по середині був костел св. Августина. Євреї тут мали свій уряд з дванадцяти міністрів і навіть таємний університет. Коли німці вимагали в жидів контингент робочих (насправді їх вели на розстріл), то влада гетта видавала їм тільки калік, немічних або добровольців. Але наступив такий момент, коли жиди збунтувалися і більше не дали робітників. Вибухнув бунт. Німецький танк в'їхав в гетто, а якась відважна єврейська жінка знищила його гранатою. Два місяці боролись євреї з німцями. Зброю переправляли через печери під землею і діставали її при обміні за золото від поляків і навіть у німців.

Я був свідком цієї страшної події. Якраз перед польськими великодніми святами навесні 1940 року я був у Варшаві. Підійшов до самої брами гетта не з цікавості, а з співчуття. Гуділи гармати, тріскотіли, палали вогні, а дими підіймалися над всією Варшавою. Я мало не став жертвою

заблуканої автоматної черги. Бачив як вивозили німці нещасні жертви на розстріл. Всі були гарно по-міському вбрані, очевидно інтелігенція. Серце краялося з болю, бачачи цих чоловіків, жінок, діточок. Може, за кілька годин їх не буде серед живих. Їх будуть заганяти в смертні печі - крематорії, роздягнених розстрілювати, недобитих кидати в ями і заливати вапном в Белзині чи Освенцімі. Вивозили німці і своїх поранених і загиблих воїнів. Це ж бо було геройство євреїв, які відплачувались німцям за всі їхні нелюдські злочини. А я з братом Панкратом Нюнькою стояв як укопаний. Німці нас не виганяли, бо ми говорили по-німецьки. Нам обом котилися по лиці сльози.

Коли я закінчив це страхітливе оповідання, молодий єврей представився мені, що він є студентом Варшавського польського державного університету. Але через переслідування мусів втікати і аж тут опинився в свого дядька. Зі зворушенням він сказав: "Прошу пана, опишіть то колись про наших варшавських героїв, що зі зброєю в руках бились з німецькими фашистами цілих два місяці". І вкінці-кінців укладаємо між собою умовний договір. Завтра зійдемось на цьому самому місці біля соснового бору. Він мені принесе цікаву книгу для читання, а я йому - свою книгу. Подаємо собі руки, хочемо поцілуватися.

Та раптом чути сталний крик: "Хальт! Генде гох!" Ми обернулись, підняли руки вгору, а перед нами десятки дул зброї, наставленої німецькими солдатами. А за німцями - маса людей: старі, жінки, діти. Здалека чуємо крики: "Це шпигун, перебраний на священика". А мені байдуже, що люди прийняли мене за шпигуна, а те, що я з євреєм говорив, подавав руку і заприятелював, добром не скінчиться. А що ж, як хтось підслуховував нашу бесіду?

Ми стояли з піднесеними руками. Німці взяли нас в кільце. А там, подалі, стояв зацікавлений нарід. Я хотів оправдатися і показати "аусвайс", хто я такий, та мені не дозволили опустити руки. Боялися, щоб я не витягнув щось із кишені. І не обшукували нас з обережності.

Перший відізвався офіцер: "Ви - більшовицький шпигун! Нам люди це сказали. Ви питалися, скільки робітників працює в гуральні. Ви цікавилися, де розташована німецька команда". А я тримаю руки догори і кажу по-німецьки: "Я звичайний монах із Кристинополя. Німці забрали наш монастир для поранених. Я навіть помагав зносити з машин німецьких військовопоранених". Коли я сказав про поранених, то всі дула автоматів опустились, неначе на вшанування тих вояків. А один із солдатів приступив до офіцера і сказав: "Так, я бачив цього чоловіка, як він допомагав переносити наших поранених солдат". Німці щось між собою пошептали. Раптом всі дула обертаються проти себечівських селян. Почалася велика паніка, люди втікають, чути крики і верески, особливо дітей. Та не чути було стрілу, а тільки дикий сміх і регіт німців. Так, це був для німців жарт, а для людей - смертельна паніка.

Офіцер звертається до мене і просить пробачення. Подає мені руку і каже: "Тут недавно пасла якась незнана бабця козу. Люди не знали, що то за бабця, донесли до гарнізону, а це була шпигунка з козою, скинена з більшовицького літака. Ви ортодокс (православний)? А я кажу: "Ні, я - католик." Тоді німець шепче мені на вухо: "Я - теж католик. Знайте, що тепер почалась війна, тому не питайте нічого про будь-що воєнне. Краще сидіть вдома та не тиняйтесь. Ви вільні". А я поглянув на мого знайомого єврея, а у нього лице бліде-блідесеньке. Я звернувся до офіцера: "А чи ця людина також вільна?" А німець каже: "Ми всіх жидів розстрілюємо, і йо-

го - також".

Я ж відважився і кажу: "Ми - нерозлучні друзі. Іду і я з ним на розстріл". На ці мої слова зворушений єврей, благаючи, крикнув: "Нехай пан цього не робить!" Я також не стримався, і сльози накотилися у мене по обличчі.

Тоді один німець крикнув до єврея: "Кругом!" і дав копняка. Той упав на землю головою, як зрізаний білий квіт. Німець знову крикнув: "Встати!", і студент піднявся. Він націлив на нього дуло автомата і крикнув: "Біжи!" А офіцер тримав мене, щоб я, бува, не побіг за ним. Почулася автоматна черга, але мій друг не впав, а побіг ще швидше. А ті кулі полетіли в простір, неначе крик до неба про помсту за страшні злочини над ізраїльським народом.

Більше я з ним ніколи в житті не бачився. Я ще живу, але чи він живе, не знаю. Бо багато таких, як він, стали жертвою фашизму.

Хор церкви св. Андрія, ЧСВВ у Львові в короткому часі зумів стати високопрофесійним і знаним за межами України

о. Я. Лвсів

В бараці тьма
І за бараком ніч
І небо чорне
Як вночі горище
І методично
Механічний сич
Кричить у хащах
Електричних
Я просвітку шукаю у вікон
Молю зорі у духа
І у неба
Крізь ніч крізь тьму
Крізь яв і сон
Я вперто продираюся
До себе.

Востаннє ліс заголосив
У небі пісня обірвалась
Тоді без сина як без крил
Упала материнська старість
Торкнулась вічної землі
У дзвони заржавілі била
Мов чорна птаха по селі
Луною в темні вікна билась
Високе небо в ніч пливло
Од сліз бубнявіла дорога
В печалі згорблене село
Волало помочі у Бога.

У вікні потрійні грати,
Світло лампи, як ножі,
Час у замкнутім квадраті
І осколки тиші-лжі
Битим склом лягли під ноги...
Наїжачились тривоги
Міріадами шпичок -
Знову строк.

Душа болить, болить, болить,
І тиші смок стискає горло
Одну лиш мить, коротку мить -
Я знову підведуся гордо.
Розпука, як дев'ятий вал,
Мене вкриває з головою,
"ШІЗО" - аїдовий підвал
Зімкнув безвихідь наді мною.
Із дна страждань,
Із серця глибини
В терпкому розпачі печалі
Благословляю сутнє на землі
І вас, кати мої, прощаю.

І прощаюсь...

Від нектару
Важкою бджолою
По променю золотому
Душею злечу голубою
До сонця
До Бога
Додому

Роман Брезіцький

Я кличу смерть.
Дивитися набридло.
В. Шекспір

Я кличу Бога. Немаю сили
жити
Поміж злодіїв, хамів, вбивць і
брехунів.
Ужитись з кодлом цим я не
зумів.
Всім серцем, що самотністю
сповите,

Я кличу Бога - у дитячі душі,
У кожне слово, думку, боротьбу,
У всіх, кого ненавиджу й
люблю -
Прийди, суди, рятуй, зворушуй!

Душею, що ордою влади
Спустошена, розграблена, як
храм,
З шкільної лави битою
словооблуддя градом,

Та так, що я себе не впізнаю і
сам,
Кажу: "Для Тебе не зароста до
нас дорога.
Прийди, бо ми сліпі! Прийди! -
я прошу Бога.

ГОРДА ПАВА

Вам розказували, що першим убогим пастирям сповістив янгол Божий про народження Ісуса Христа. Та ось послухайте, як розповідають дуже старі люди.

Не пастирі дізналися про це перші, а волові очка, найменші з усіх пташок, що мали свої гнізда в вертепі при дорозі до Вифлеєму.

Раннім ранком з'явився перед ними білий янгол і мовить:

- Сьогодні народиться тут поміж вами Дитятко Боже. Подбайте, щоб достойно Його прийняти.

І щез, а пташки заніміли, зачудовані незвичайною новиною і великою честю, яка їм припала, - побачити першим Божого Сина.

А потім кинулися порядкувати домівку.

- Та що зробимо з волом і ослом? Вони так багато місця займають і так голосно ремигають, - журилися.

- Не бійтеся! - відізвався осел. - Ми теж хочемо побачити Дитятко, та будемо гріти Його своїм подихом, бо ніч холодна.

- То залишайтесь! Але миші треба докончe прогнати, вони цілу ніч шарудять і гризуть, спати не зможе Маленький.

- О, ні! Залиште нас! - просилися мишки. - Ми вам долівку позамітаємо хвостиками чистенько, а потім заховаємося в куточку. І ми хочемо бачити Боже Дитятко.

- Ну, то залишайтесь і робіть порядки. Але павуків не можна ніяк залишити, вони позатягали скрізь по стінах і кутках своє павутиння. Це ж негарно!

- О, ні! Залиште нас! - просились павуки. - У стінах і стелі є діри, крізь них дує вночі холодний вітер, а ми заснуємо їх щільно нашим полотенцем, щоб Дитятко не замерзло.

- Ну, то залишайтесь і робіть свою роботу! Та де покладе Мати дитину? - питали волові очка один одного.

- Авжеж ніде інде, тільки в наших яслах, - відізвався віл. - Господар приніс нам ще звечора свіжого сіна, м'якенько й тепло буде в ньому лежати.

- Ні, сіно колотиме тільце Дитини, треба подбати про щось краще, - говорили мишки.

- А що ж м'якше від пташиного пір'я? - сказала волове очко-мати. - Я своїм дітям вистеляю завжди гніздо пір'ям. Скиньмося по пір'ячку і буде Дитинці постілька.

- Справді! Полечу я і сповіщу всіх птахів довкола, чого нам треба, - промовив волове очко-батько.

- А ми, - задзібоніли мишки, - скочимо до лисиць і вивірок, - у них є завжди багато вичесаної шерсти.

Ще далеко було до вечора, а вже птахи й звірі стали сходитися до вертепу зі своїми приносами. Найкраще пір'ячко принесли голуби й дикі гуси, - найм'якшу шерсть кози-ангори.

- Ах! - зідхнула волове очко-мати. - Коли б сотникова пава схотіла нам дати кілька пер зі свого хвоста! Ми ними прибрали б ясла в головах Дитятка.

- Можна її спитати, - порадив голуб. - Я з нею знайомий, полечу, попрошу.

А та пава жила в городі римського сотника Кая Клявдія. А була вона і справді гарна; не звичайна, як бувають наші пави, а вся сніжнобіла, тільки чубок на голові й пера в хвості мала блідорожеві. І пишалася ж вона цією красою, а ще більш своїм голосом, яким чарувала оточення.

Перед нею з'явися посол-голуб і, вклонившися низенько, мовить:

- Я до вашої милости з проханням.

- А саме? - спитала пава, гордо крутнувши головою.

- У вертепі, недалеко відсіля, має народитися цієї ночі Боже Дитятко. Волові очка прибирають домівку на Його прийняття. Чи не схотіли б і ви дати нам для прикраси кілька своїх пер - тих із хвоста?

- Я? - засміялася пава. - Чудне справді прохання! Для якогось бідного Дитяти - адже багаті не родяться в стайні - маю я псувати свою красу! Зрештою, сьогодні я виступаю у пана сотника перед римськими гістьми зі співом, і якраз чекає мене проба. Прощайте!

І голуб повернувся з нічим до вертепу.

- Не журіться! - потішав він волові очка. - Обійдемося без її пер. А ось що я вам пораджу: запросіть польових коників на музикантів, а світлячків на свічкариків.

- Ми таки зараз по них скочимо! - зголосилися мишки, завжди готові до послуг.

А коли сонце зайшло і стало сутеніти, вилетіли волові очка на дах вертепу, щоб зорити на дорогу, чи не йдуть сподівані гості.

Ось вони! Молода жінка і білобородий старець підходять поволі, втомлені довгою дорогою.

А коли ввійшли в вертеп, Пречиста Діва поклала Дитятко в яслах на пір'яній постільці.

І в цю мить засяяла над вертепом велика косата зоря, а світлячки засвітили свої ліхтарики; польові коники настроїли свої струменти, а павучки поспускали зі стелі вниз тонесенькі срібні ниточки, що переливалися кольорами веселки. Мишки з куточків виставляли раз-у-раз свої мордочки, а віл і осел стояли мовчки, киваючи тільки повагом головами над Малим у яслах.

І було тихо, неначе світ увесь передумував якусь велику думу.

Раптом серед тієї тиші почувся знадвору пронизливий, хрипливий крик-зойк.

- Що воно таке? - питали стривожені волові очка. - Хто це сміє непокоїти в пізню ніч Боже Дитятко?

За часок прилетів голуб з розвідки.

- Новина в віллі римського сотника. Біла пава втратила голос. Лікарі кажуть, що вже ніколи не буде співати ні вона, ні її рід.

- А так хизувалася своїм співом і своєю красою, _ промовила волове очко-мати, і гляпула на Дитятко в яслах. Але Воно лежало тихенько, гільки ручкою перебирало м'яке пір'ячко своєї постільки.

СВІТЛО БОЖОГО ДНЯ

Темнота насувалась поволі. З кожним днем вона ставала густішою, і коли залишився один процент зору, в мою скромну монашу келію завітали відчай і важкі думи. Все ніби зупинилось, стало незриме і нерухоме.

Та попри всі негоди, попри увесь відчай і страх надія побачити світло Божого дня в мені не вмирала.

І ось, після двох років сліпоти їду в Дрогобицьку лікарню.

- Ті лікарі з Дрогобича набули великої слави, - каже один із добродіїв, що їде зі мною.

І хоч мені пропонували лікуватись у Канаді, Бразилії, Польщі, Італії, я всетаки їду в Дрогобич. Чи ж таке воно незриме, моє життя? О Боже, Ти зримий у моїй душі!

Вже я на операційному столі, і руки лікаря Охріменка творять диво. Хай будуть благословенні твої руки, лікарю!

І вже на ліжку в палаті, і тихо молюся Богу, і прошу ласки для мого лікаря. Він - мій. Він Богом посланий мені для мого рятунку.

І оте "мій лікар" понеслося багатотисячним ехом, далеко за межі Дрогобича, бо з ласки Отця небесного він тисячам людей дарував Світло Божого дня!

А око затріпотіло, як пташка крильцями, воно раділо. Раділо новому дню, а він, цей день, крізь пов'язку і шви вривався до нього міліардами кольорів, які мінялися, вертілися, крутилися одним велетенським живим калейдоскопом... Радосте моя, звершилося: я бачу!

- Лікарю, я бачу вашу усмішку, - відповідаю йому на питання.

Другу операцію робили руки лікаря Ірини Климівни Комарницької. І з ласки Бога ці руки стали рятівними для мого зору. Її мова - слова ніби ллються, тихо жебонять невеличким струмочком, переливаються і падають на мою душу надією на швидке оздоровлення.

З оповіді о. Теофора Янтуха
написав Левко Волошанівський

НАМ ПИШУТЬ...

Пан З. Медвідь із Дрогобича пише: "Я вважаю себе читачем "Місіонаря" ось уже 45 років. До війни цей часопис регулярно приходив у нашу сім'ю. Під час більшовицького лихоліття часописи були знищені, і лише один вдалось зберегти - № 1 за січень 1938 р."

Він пригадує нам небуденну подію, а саме: в цьому році минає 75 років з часу відправи архиєрейської Літургії Митрополитом Андреєм Шептицьким в Петербурзі.

Це було весною 1917 р. Завдяки революції в Росії Митрополит А. Шептицький був звільнений з тюрми і, повертаючись додому, заїхав до Москви та Петербурга, де мав знайомих російських інтелігентів. В обидвох столицях були гуртки католиків. Тоді Петербург був вікном у Європу, і гурток приєднаних до Католицької Церкви православних вважав за необхідне сприйняти дух Європи. Тут, у Петербурзі, Митрополит за згодою Керенського відправив архиєрейську службу Божу. Ось як про цю подію згадується на сторінках "Місіонаря" за 1937 р.:

"На вулиці Садовій зібралося багато вірних; біля латинників стояли православні, що прийшли подивитися на уніятського Митрополита і послухати уніятського богослуження. У храмі величавий святочний настрій. Латинники любуються виставністю і пишнотою східного обряду, а православні бачать, що їм небагато треба змінити, щоб прийняти святе з'єднання з Апостольським Престолом".

Під час перебування в Петербурзі Митрополит А. Шептицький висвятив нових священників для місцевих католицьких гуртків, зібрав їх на собор та спільно ухвалив деякі засади і правила місійної праці. Між іншим, було встановлено відправляти молебні до Серця Христового в тих церквах, де вірні захочуть.

Свята місія Митрополита А. Шептицького посприяла кращому розумінню католиків і православних, відкрила шлях до взаєморозуміння та стала першим реальним вкладом в екуменічний діалог між двома християнськими церквами.

Тож тепер нам, духовним синам Великого Митрополита, дітям української землі, на порозі творення якісно нових взаємовідносин між церквами годилося б продовжувати таке потрібне і благородне діло поширення Католицької Церкви на схід, сприяючи такій бажаній християнській єдності.

Нехай екумемічний Дух Великого Митрополита запалює всі наші добрі починання, жертви та наміри, спрямовані на єдність!

Католицька Церква в цифрах

Протягом останніх дванадцятьох років кількість католиків у світі значно збільшилась. Коли в 1978 р. Католицька Церква налічувала 749.400.000 вірних то наприкінці 1990 року це число зросло до 928.500.000, отже збільшилось на 179.100.000 осіб.

1. За континентами вірні католики представляються так:

Африка в 1990 р. налічувала	89.900.000
Америка	461.264.000
Азія	86.012.000
Європа	285.294.000
Океанія	7.031.000

2. Єпископів в 1990 р. у світі було 4.210, а за континентами:

Африка - 494
Америка - 1.590
Азія - 584
Європа - 1.435
Океанія - 106

3. Священників наприкінці 1990 р. в світі було 403.173, а за континентами:
Африка - 20.390
Америка - 118.882
Азія - 33.855
Європа - 224.606
Океанія - 5.430

4. Постійних дияконів у 1990 р. було 17.525

5. Ченців несвященників - 62.526

6. Монахинь з обітами - 882.112

7. Катехитів на місіях - 378.504

8. Семінаристів на студіях філософії та богослов'ії - 96.155

* * *

16.06.1992 р. оприлюднено текст Послання Папи Івана Павла II з приводу наступного Всесвітнього Дня місій, який буде відзначатись третьої неділі жовтня. "Жоден віруючий у Христа, жодна інституція Католицької Церкви не може звільнити себе із найвищого обов'язку звіщати Христа всім народам," - заявив Святіший Отець, - дві третини світу ще й досі не знають Христа, вони Його потребують. В той час, коли наближаємось до третього тисячоліття Відкуплення загальна місія все ще є найнеобхіднішою. Не можна залишатись байдужими, коли подумати про мільйони людей, які, як і ми, відкуплені Христовою кров'ю, але живуть без відповідального ознайомлення з Божою любов'ю." Святіший Отець пригадав, що День місій встановив 1926 року Папа Пій XI, щоб відновити у віруючих свідомість їх відповідальності у поширенні і розповсюдженні Євангелії спасіння. Папа Іван Павло II накреслив перед вірними Католицької Церкви величні завдання сучасної епохи, завдання, які зустрічають чимало перешкод та заплачені ціною людського життя. Папа запевняє, що в перспективі ювілею Відкуплення 2000 року він бачить світанок нової місійної ери.

* * *

Цього літа з 1 липня по 21 серпня у Львові проводились Катехитичні курси. На цих курсах навчались Сестри різних Згромаджень та миряни, в переважній більшості вчителі, - всього близько 500 осіб. Вони прослухали цікавий і дуже потрібний матеріал з методики катехизи, молитви в катехизі, Святих Тайн, Літургики, Історії Церкви, Психології та інш. Багато потрудились Шановні Професори: о. Д-р. Іван Музичка з Риму, о. Тарас Олійник, ЧСВВ з Бразилії, о. Василь Ковбич, ЧСВВ з Риму, о. Матей Гаврилів, ЧСВВ з України, с. Тереза Лесик, СНДМ, с. Естера Курило, СНДМ та с. Марія Моравська, СНДМ з Канади. Вміло зорганізували ці курси Сестри Служебниці, а особливо спричинилася до цього с. Луїза Цюпа, СНДМ, яка після закінчення Папського Орієнтального Інституту в Римі вже довший час трудиться на Україні.

Сам факт, що в нас на Україні проводяться Катехитичні курси та багато бажаючих вже безперешкодно мають можливість вивчати Божі правди католицької віри свідчить, що процес духовного відродження нашого народу розпочався і є надія на майбутнє.

УКРАЇНСЬКИЙ ЮНАЧЕ!

Коли почуєш у своєму серці поклик: "Ходи за мною" - піди найперше та подивися до новіціяту ОО. Василіян у Крехові й побачиш, як виглядає життя з Ісусом Христом. Якщо тобі це сподобається і відчуєш, що там твоє місце, тоді зможеш йти далі дорогою монашого життя до досконалості.

Ставши Василіянином, зможеш бути:

Священиком: душпастирем, місіонером, редактором, професором, письменником, сповідником, проповідником.

Братом-монахом: іконописцем, літописцем, катехитом, проповідником, кухарем, шевцем, кравцем, столяром, різьбярем, друкарем, рільником.

Наша адреса:
292331, Львівська обл., Жовківський р-н, с. Крехів
Монастир св. Миколая

Дівчата!

Хто з Вас відчуває щире прагнення стати монахинею, служити Церкві та нашому народові, бути досконалою в чеснотах і святою

ВСТУПАЙТЕ!

у Згромадження Сестер Служебниць та Сестер Пресвятої Родини!

Ці Згромадження мають своєю ціллю: освятити і удосконалити своїх членів у чернечому житті, катехизація дітей, навчання молоді, служіння і допомога всім потребуючим, опіка хворими та перестарілими, харитативна діяльність, тощо.

В наші Згромадження може вступити кожна чесна і побожна українська дівчина, грекокатоличка, віком від 17 до 30 років.

Після піврічної кандидатури кандидитка приймає монашу одежу і вступає до 2-річної духовної школи-новіціяту під керівництвом священика Духовного Провідника та Сестри Магістри, де практикує духовне життя та вивчає потрібні науки.

Після закінчення новіціяту Сестри складають монаші обіти і працюють у тій справі до якої мають здібності і потрібне приготування: опіка хворими, духовна праця з родинами, катехизація дітей, навчання молоді, студії у духовних інститутах, прикраса храмів, вишивка, шиття літургічних риз, т.п.

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький місячник

Видають ОО. Василіяни

Редколегія:

о. Теодозій Янків, ЧСВВ (головний редактор)
о. Йосафат Глуховецький, ЧСВВ (співредактор).

о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Маркіян Когут, ЧСВВ
о. Григорій Планчак, ЧСВВ

У праці над номером допомагали:

Мар'ян Лозинський,
Михайло Присяжний,
Ольга Федик.

Адреса редакції:

м. Львів, 290019
вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир оо. Василіян
тел. 72-95-69.

Реєстраційне свідоцтво
ЛВ - № 122

ЗМІСТ

Намірення Апостольства молитви на жовтень 2, 12
Свято Покрова Пресвятої Богородиці 3
Сила виходила з нього й усіх оздоровляла 6
Папа Іван Павло II навчає 7
Слово Блаженнішого Мирослава Івана Кардинала Любачівського 8
Возлюбім один одного - щоб одноду мно визнавати Пресвяту Тройцю 11
о. В. Дрібненький, ЧСВВ
Перші місіонарі Пресвятого Ісусового серця 13
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ
Я бачу красу, гармонію, відродження... . 15
о. Діонісій Ляхович, ЧСВВ
Вірити в Бога 17
Свято-Спаський монастир у Гошеві 18-19
(фоторепортаж)
Святий Василій Великий 20
Павло Аллярд
Монаше покликання 22
бр. Емануїл Гаршин, ЧСВВ
Народ, котрий пізнає сам себе, - ніколи не відкине і Церкви-Матері 24
бр. Платонід Сольський
Любов до ближнього 26
о. Ігнатій Теодор Янтух, ЧСВВ
Поетична сторінка 29
Горда пава 30
Світло Божого дня 32
о. Теофор Янтух
Нам пишуть 33
Інформаційна мозаїка 34

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела. Статті з поданими іменами авторів не конче висловлюють погляди редакції.

● Редакція застерігає собі право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.